

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

Acsalagi szél

Sütő Csaba Andrásnak

Nem tűz szemedbe fény, arcod elé
marhacsapásos földutak pora csapódik. Eső
után: a sár, mely fröccsen. Jeles napok előtt
felgereblyéztetek az árok partjait, valahány
járdát simára söpörtetek tavaszi
alkonyatra. S ez így egyszerre más
nem lehetett: jellemzően a húsvét
volt. – Mozgóünnep, de legalább hatezer
év dús és még dúsabbnak elhitt hagyomány
masszívumába rögzülve. Ne nézz,
hát, vissza erre!, hiszen „szénhidrátdiéta” mögött
immár a Pászka is neked. Életmódkritikusok, a
fitness keresztes lovagjai ügetnek feléd
lehúzott sisakrostéllyal. *Ami* emlékezés
– Rocinantéval vagy anélkül –, s az emlékezés:
közép; olyan közép, ahonnan jóval inkább a falu
egykori széle, az érdes alvég látszik, mint maga
az emlékező... Söprögetni ezért kicsit, ahogy
a szél vág szét a széledt széleken. Szolid, e tájt
folyvást „viharos erejűnek” titulált légájer ez;
szalad a szemedbe nem tűző, semmilyen
fények felé, eléd: marhajárású földutak porán.

Emberismeret

Azt hittem, rosszabbak arra a népségek, mint máshol, kizárólag *a tájt* annyira elvetemültek. Pedig csak ott – nekem éppen arra – voltak és maradtak ugyanolyanok, akár bárhol másutt... Lassanként megértettem „szülőföldemet” meg a szülőföld „fogalmát”. – Mimózának, bizony, nem éppen szabad lenni, mutatkozni főleg nem, sohasem. *Imperatívusz* is ez, kicsit annak modorában szólva, aki legfőképp annyit kérdez: mit is remélhet vajon az ember? A valaki, aki naponta rázkódik át más és más feltételrendszerekbe, településre, életbe akár? Nos, nem. Nem látni hitványabbnak, ami otthonos, jól ismert, közeli, megszokott! Ez a titok. Mármin azé az érzése, hogy ne tűnjön „tanyaközpont”, ne „porfészek” fel előttünk, valójában, amikor végzünk munkát, tesszük dolgunk, vagy épp – nem elhanyagolható kombók: – „dolgunk végezzük” (lényeg: nem rá!), s munkát teszünk (tettetünk) társadalmilag... És egyáltalán: napra nap, az alaposan megszenvedett, ám bőségesen be is lakott, begyakorolt térben.

